

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 119/2016
24.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Ж.М. из В., кога заступа пуномоћник Г.Г., адвокат из Г., против тужене С.М. из В., са боравиштем у Л. код Ч., коју заступа пуномоћник М.М., адвокат из Ч., ради развода брака и вршења родитељског права и по тужби тужене С.М. из В., са боравиштем у Л. код Ч., коју заступа пуномоћник М.М., адвокат из Ч., против тужиоца Ж.М. из В., кога заступа пуномоћник Г.Г., адвокат из Г., ради развода брака и вршења родитељског права, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 363/15 од 17.09.2015. године, у седници већа од 24.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене С.М. из В., са боравиштем у Л. код Ч. изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 363/15 од 17.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П2 100/14 од 21.05.2015. године, ставом 1. изреке, малолетна деца странака Т.М.1, рођена ... године и Т.М.2 рођена ... године, поверавају се оцу Ж.М. на самостално вршење родитељског права са пребивалиштем деце на адреси становања оца у селу В.. Ставом 2. изреке, уређени су лични односи малолетне деце са мајком С.М. на начин како је то наведено у том ставу изреке пресуде. Ставом 3. изреке, обавезана је тужена С.М. да на име свог доприноса у издржавању малолетне деце плаћа месечно по 4.000,00 динара до 5. у месецу за текући месец почев од 04.03.2014. године па убудуће, преко оца Ж.М. као законског заступника малолетне деце, с тим да заостале рате исплати у року од 15 дана по пријему пресуде. Ставом 4. изреке, за веће потраживање законског издржавања од досуђеног тужбени захтев тужиоца се одбија као неоснован. Ставом 5. изреке, одбија се тужбени захтев тужене С.М. којим је тражила да она самостално врши родитељско право над малолетном децом, затим да тужилац Ж.М. на име доприноса за издржавање деце плаћа месечно по 20% за свако дете од месечне зараде коју остварује, док је ставом шест изреке, одлучено да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 363/15 од 17.09.2015. године, у ставу 1. изреке, одбија се као неоснована жалба тужене С.М. и потврђује пресуда Основног суда у Ивањици П2 100/14 од 21.05.2015. године, у ставу 1., 2, 3, 5 и 6 изреке. Ставом 2. изреке, одбачена је жалба тужене С.М. изјављена на став 4. изреке првостепене пресуде као недозвољена.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена С.М. је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су брак закључиле 10.02.2013. године, а исти је разведен правноснажном пресудом Основног суда у Ивањици П2 15/14 од 30.05.2014. године (у преосталом делу та пресуда је укинута од стране другостепеног суда). Тужилац и тужена имају двоје заједничке малолетне деце ћерке Т.1 и Т.2 рођене ... године. Током заједнице живота, најпре ванбрачне, а потом и брачне, странке су живеле са тужиочевим родитељима у селу В., ту живе и малолетна деца од рођења, а тужена је заједницу живота напустила 01.03.2014. године када се вратила код својих родитеља у Л. код Ч., где од тада живи. Деда и баба по оцу од рођења деце су били укључени у непосредну бригу о њима. Отац малолетне деце је запослен, има зараду од 35.000,00 до 45.000,00 динара, а ван радног времена бави се пољопривредом. Мајка малолетне деце нема стална месечна примања, оба родитеља немају друге обавезе законског издржавања осим за малолетну децу, здрави су и способни за рад. Након што су прибављени и у поступку оцењени извештаји органа старатељства у Г. и Ч., а водећи рачуна о најбољем интересу малолетне деце, нижестепени судови су нашли да децу треба поверити оцу на вршење родитељског права, а личне односе мајке са малолетном децом треба уредити на начин како је то наведено у првостепеној пресуди. Имајући у виду потребе малолетне деце и могућности родитеља да учествују у задовољавању тих потреба одређена је обавеза законског издржавања тужене од по 4.000,00 динара месечно.

Код напред утврђеног чињеничног стања, правилно су закључили нижестепени судови да је у овом моменту у најбољем интересу малолетне деце да самостално родитељско право над њима врши отац. На тај начин је обезбеђено да деца остану у средини у којој су живела од рођења окружена особама на која су навикла где им је обезбеђена емоционална топлина, али и сви услови за њихов правилан будући психофизички развој. Редовни контакти са мајком, боравак деце у њеној породици уз одговарајућу посвећеност њиховим потребама временом ће се превазићи проблеми који су се јављали због изостанка континуиране везе деце са мајком, а довешће и до одговарајуће блискости са другим члановима породице мајке. Ове околности су значајније од тога где деца живе са оцем, какви су стамбени услови и све друго везано за материјалне прилике које су, по тврдњи ревизије повољније код мајке. То што тужена приликом напуштања заједнице

живота са тужиоцем није са собом повела малолетну децу није од значаја, како то с правом сматра ревизија. Међутим, чињеница је да је тужена у ову заједницу ушла као веома млада, противно вољи својих родитеља, а то у новонасталој ситуацији без сумње туженој намеће обавезу да са својом примарном породицом разреши ту конфликтну ситуацију и да одлучи шта ће она убудуће да ради (да ли ће да се школује, да нађе посао и слично), па и то показује да је за сада ситуација у очевој примарној породици стабилнија што је за децу веома битно. Остали наводи из ревизије, који су усмерени пре свега на оспоравање одлуке о самосталном вршењу родитељског права, не доводе у сумњу основни закључак нижестепених судова да је у овом моменту у најбољем интересу малолетне деце да остану у средини у којој су живела односно да самостално родитељско право над њима врши отац. С обзиром да су нижестепени судови при решавању и осталих питања правилно применили материјално право и то модел виђања мајке са децом прилагодили тренутном стању и потребама деце у будућности а да је законско издржавање одређено на износ који задовољава потребе деце, а не угрожава егзистенцију мајке као дужника издржавања, одлучено је као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**